

Bilag 116.

FINANSMINISTERIET

Den 4. januar 1966.

Om bunden opsparing i forsikringselskaber.

Hvis der skal gennemføres regler om en bunden opsparing i form af indskud på indlånskonti i pengeinstitutter og/eller anbringelse i obligationer, kan der rejses spørgsmål om at åbne adgang til i stedet at vælge anbringelse i kapitalforsikring.

Spørgsmålet kan forekomme nærliggende under hensyn til, at disse 3 former for opsparing (eller rettere: binding af midler) er ligestillede i henseende til den begrænsede fradragsret. Imidlertid er der en væsensforskel mellem det, som den begrænsede fradragsret skal anspore til, og det, som tilsigtes med en bunden opsparing. Det begrænsede fradrag for forsikringspræmier m. v. måtte oprindeligt ses som et „socialt fradrag“ (som det også kendes i Norge og Sverige), der skulle tilskynde til sikring mod de økonomiske følger af en forsørgers død eller forsørgerens arbejdsløshed eller hans uarbejdsdygtighed som følge af sygdom eller invaliditet. Med indførelsen i 1958 af reglerne om kapitalbindingskonti og de samtidige regler om børneopsparings- og selvpensioneringskonti er motiveringen for fradragsretten udvidet, således at fradragsretten nu tillige benyttes som et middel til fremme af opsparingen i almindelighed. Trods denne motivændring må det dog fastslås, at der stadig indgår et socialt element i fradragsreglerne, specielt når talen er om forsikring. Den del af forsikringspræmierne, der medgår til risikodækning, repræsenterer jo ikke nogen opsparing, idet risikopræmien (hvis den ellers er rigtigt beregnet) vil blive forbrugt efterhånden til dækning af de risici, som forsikringselskabet har påtaget sig, efter ganske samme princip som for skadesforsikring. Med andre ord: Den del af en forsikringspræmie, der medgår til risiko-

dækning, vil ikke blive unddraget fra forbrug, når forholdet vurderes for alle forsikrings-tagere under ét. Den enkeltes forbrugsmuligheder vil ganske vist blive nedsat med de indbetalte forsikringspræmier, men dette modsvares for risikopræmiernes vedkommende af øgede forbrugsmuligheder for dem, der får forsikring udbetalt.

Som praktiske eksempler på kapitalforsikringspræmier, der i det hele må siges at medgå til risikodækning, kan nævnes gruppelevsfor- sikringer og de (individuelle) forsikringer med årligt faldende sum, der hyppigt benyttes til suppler- ing af en pensionsopsparingsordning. Det forekommer også i øvrigt jævnlige, at der f. eks. i forbindelse med sikkerhedsstillelse for gæld oprettes livsforsikring, hvortil præmierne helt eller for størstedelen opluges af risikodækning. På den anden side er opsparingsmomentet det fremherskende for en række kapitalforsikringer med udbetaling i levende live. Det gælder særligt for såkaldte „spareforsikringer“, der tegnes med udbetaling i en forholdsvis ung alder. Mellem disse ydergrupper forekommer en lang række mellemtilfælde, hvor den andel af præmierne, der ikke forbruges til risikodækning, men som opsamles i en præmiereserve, kan være større eller mindre.

Hvis forsikring skulle med under regler om en bunden opsparing, og hvis det forudsættes, at den bundne opsparings formål skal være at unddrage de pågældende indbetalinger fra forbrug (således at midlerne anvendes til at støtte obligationsmarkedet), måtte man først give en nærmere definition af, hvilke forsikringsformer der her kunne komme på tale. Man måtte her stille imod forsikringer, der indeholder så lidt risiko-